

Prof. SRECKO DRAGOSEVIĆ

S P L I T

SLUŽBA BOŽJA

LITURGIJSKO-PASTORALNI LIST

GODINA III

MAKARSKA 1963.

BROJ 10

»QUI PRIDIE QUAM PATERETUR«

(Meditacija)

QUI PRIDIE QUAM PATERETUR, accepit panem... et hunc praeclarum calicem.

Ako zagledamo stvarnost, pohranjenu u ove obične riječi, lako ćemo se uvjeriti, da je Evanđelista ovdje dao jedan od najškratijih podataka. Kao da se bojao, da će svaka daljnja riječ biti evokacija njegova osobnog doživljaja, koji treba nemilosrdno odstraniti, eda subjektivna koloracija ne bi neizrecivoj stvarnosti prepriječila put prema srcima onih milijuna, kojima ih je Krist upravio. Tako je svakom svećeniku, koji kao alter Christus izgovara ove riječi, dopušteno da na njima slobodno gradi svoju predodžbu Vječnoga svećenika u predvečerje njegove muke.

QUI PRIDIE QUAM PATERETUR...

Isključeno je, Gospodine, da bi Tvoj doživljaj toga presudnog časa bio samo racionalan. Ne! Tvoja je presveta volja bila prenapregnuta, Tvoje je srce buktjelo od ljubavi, Tvoja je mašta bila neobično živa; a poradi blaženoga gledanja nijedan kutić povjesnice čovječanstva nije izbjegao Tvome oku.

QUI PRIDIE QUAM PATERETUR...

Bila bi bez sumnje preuzetnost, ako bi tkogod sebi umišljao, da može proniknuti dubine bogočovječanskog života Velikoga Svećenika Novoga Zavjeta. Čovjek, doduše, analogno spoznaje metafizičku stvarnost, ali za spoznaju Božjega Bica u sebi nama jednostavno nedostaju analogati.

Ipak nam je dopušteno prisloniti duh o tu uzvišenu stvarnost i slušati kucaje Presvetoga Srca, u predvečerje onoga dana, kad je umrlo od ljubavi; slušati i ponizno gonetati, ne

bismo li i sami posvojili ritam, kojim je nečujno šumila Krv
Onoga, za koga je Evandelist — i opet škrto, kao usput —
napisao: In finem dilexit eos...

*Posljednje sjeme je palo na kamen farizejskog srca.
Sutradan će kamen taj tvrdi pasti na glavu meni.
Trideset i tri ljeta krvarile noge su moje,
I sad se pridružujem vama, proroci ubijeni!*

*Gledam Vas, povorko duga, u stoljećâ turobnu tijeku:
Predane samožrtve u raljama okrutnih zvijeri:
Gdje jedne kamenjem hrane, a drugima glave sijeku
Na želju bludničkih kćeri...*

*Šütite šutnjom dubokom. No riječi izrečene
Zvone ko fanfara bojna i zovu na osvetni boj.
Dok poplava tople krvi bezdušno prolivene
Pomamno poput bujice šumi k Matici Golgotskoj.*

*Trideset srebrnjakâ u kesi Judinoj zvoni,
Njegove odvratne usne izdajnički me ljube.
Bičevi opliću Tijelo. Bljuju se pogane psovke.
Smrt Velikog Zavodnika oglašuju vojničke trube.*

*Povorka grabi polako.
Teturam pod Teretom Teškim i poput crva gmižem.
S Tijela izmrcvarena odjeća iskidana.
Iznemogao ležim, opružen grubim križem.*

*Reski udarci čekića. A vene ispijene
Probija britki oštrac čavala.
I već se zanjihao Križ, a mene ogrlila mučke
Patnja. Ta pratilja moja od Betlehemske Jasala.*

*Doći će rimski vojnik, oboružan sulicom oštrom
(Zastat će Vremena Korak u taj gorki trenutak!),
Svojom ravnodušnom gestom prepunit Čašu će Bola:
I moje će Srce postat Krvi Neiscrpni Vrutak.*

*Umrijeti moje će Tijelo. Razliti moja se Krv,
Ali gorjet će vazda žrtva moga raspeća:
Bogatstvo ovoga časa né zgazi prolaznost sura:
U vječnost ovog trenutka zgrćem sva tisućljeća:*

Miomirisa oblak nad Abelovim oltarom,
Poslušni blijesak noža nad glavom Jedinca Sina,
Pravednog Mojsija Ruke, I tajnog Salemskog Kralja
Prinos kruha i vina;

Razdrta srca majki s umorstva nevinčadi,
I siročadi vrisak, i svih hekatomba palež,
I potoke nevine krvi — sve Vrijeme i svu Vječnost
Ulijevam u ovaj Kalež!

Umrijeti Moje će Tijelo ... raspršiti Moja se Krv ...
Ali nad mojom smrću Vremena Korak će stati,
Te gdje god se svijetom pronese ovih Riječi šapat
Grumeni razlite Krvi do vijeka ondje će kapat:
Prolijevanjem Kaleža ovog vječno ću umirati! ...

Odlazi rimski vojnik naoružan sulicom britkom ...

I Kukavni Sudac se smiruje. A zaslijepljeni sinedrij
U bezumnom triumfu o sramotnoj smrti zbori.
No porazna vijest stražarâ! — Tâ tko će da da usmrti Srce,
Koje Životom žubori!?

Život... O, bezmjerno More Mrtvacâ!
Gdje li su Žalosne Majke, što će Vas oplakivat?
Život!... O, umirat Moje će Tijelo, razlijevati Moja se Krv:
Kaležem svoje Smrti ja ću Vas uskrisivat!

O Usmrćeno Tijelo, o raspršena Krvi!
O Tajanstvena Silo, koja preporučaš svijet!
Blagoslovljena Patnja, što me ko crva smrvi!
Blagoslovljeni Križu — o krila za pobjedni let!

Gle, kako poskakuje Globus, kružeći svojom putanjom,
Optočen grimiznim plaštem, što Krv mu ga moja satka.
A nad njim, ko preslavni barjak, Drvo Sramote leprša ...
Oče moj, nek Ti je slava! Tvoja je volja divna:
U Tajni Kaleža Ovog i gorkost postaje slatka!!! ...